

Сайтът **desebg.com** препечатва интервюто с политическия емигрант Ник Бонев, публикувано преди седмица най-напред в BurgasNovinite.BG. Препечатването става с личното разрешение на автора на интервюто г-жа Катя Стоянова, собственик на бургаския сайт. Заглавието е на **desebg.com**

. Оригиналото BurgasNovinite.BG

„Ник Бонев: Емигрирах в САЩ, за да помогна на моя баща да представи на света резултата от своите изследвания за рака, което в комунистическа България бе невъзможно”.

Николай Бонев е от онези хиляди българи, които са успели да избягат от оковите на комунизма в България и да се установят в свободна, демократична държава. Николай Бонев или за по – кратко Ник, е политически емигрант в САЩ от 1970 г. От клетката на комунизма успява да се освободи през българо-югославската граница. Емигрирах в САЩ, за да помогна на моя баща да представи на света резултата от своите изследвания за рака, което в комунистическа България бе невъзможно.

Г-н Бонев, каква беше основната причина, която ви мотивира да избягате от комунистическа България?

– Основната и единствена причина да напусна България бе комунизма. Да поясня. България по време на комунизма фактически беше един тотален, тоталитарен затвор, ограден с телени мрежи. Гранични зони ограничаващи достъпа до границите. Минни полета. И гранични войски гарантиращи непроницаемостта на затворниците - поданици на тази държава, извън този затвор.

В огромното си мнозинство хората в този тотален затвор-държава нямаха лукса да видят и сравняват как свободните хора живеят по света. Дори и радиопредаванията от свободния свят бяха заглушавани. Отвращението от комунизма и престъпниците които поддържаха тази система даде сила, смелост и жажда за свобода на малцина хора дръзнали да преодолеят всички трудности по пътя към свободата. Като оркестрант и цигулар в пионерския/младежкия симфоничния оркестър на диригента Влади Симеонов имах този късмет да видя запада и свободния свят още на 15-16 годишна възраст. Голям процент от участниците в този оркестър напуснаха България. Първият който избяга беше нашия колега Роман Шаранков, който избяга на гарата в гр. Милано на път обратно за България след концертен тур. Друга моя огромна доминираща мотивация беше желанието ми да помогна на моя баща доктор Вълчо Бонев, лекар-хирург да се измъкне от този затвор и достави на света резултата от своите изследвания за рака.

Съжалявам, че ви връщам към тези събития, които не са били никак леки за Вас, но ще опишете ли как успяхте да преминете от другата страна?

– Не виждам никакъв проблем да се връщам към тези събития в моя живот. Напротив много съм горд с резултата и успеха на моите продължителни 7-8 годишни усилия да се измъкна от комунистическия концентрационен лагер с други думи тогавашна България.

Моя финален и успешен опит да се измъкна от лапите на комунизма беше през 1969 г., октомври месец. Преминах българо-югославската граница близо до района на Връшка Чука. 12 дни в Югославия без документи. Преминах италианската граница в близост до Триест. И след това бях в лагера „Падричано” 42 дни. После в лагера „Латина”. След 8 месеца в Италия пристигнах в САЩ. Някой ден ако намеря време ще опиша подробно всички прекеждия през които преминах по пътя в моя устрем към свободния свят.

В предварителен разговор споменахте, че сте успели да напуснете България едва след четвъртия опит. Смятате ли, че е имало доносници в обкръжението Ви?

– Не е четвъртия. Успях едва на шестия. При първия ме хванаха на товарен 11,000 тонен кораб в средата на Варненския залив чакащ на рейд да бъде разтоварен, след

Написано от Катя Стоянова, burgasnovinite.bg
Четвъртък, 11 Юли 2019 19:37

3-километрово плуване в ледената черноморска вода през юни месец. Който е плувал над 300 метра навътре от брега знае за температурите. Последва затвор. Съд. Присъда.

След затвора в последствие опитах да се включа в Средиземноморска екскурзия на кораб. Отказаха ми. След това опитах екскурзия до Унгария. През Югославия. Отказаха ми.

След това опитах да се промъкна в Югославия по време на „събор“ близо до Връшка Чука, които правеха, за да дадат възможност за среща на близки от двете страни на югославската граница. Този път границата беше охранявана и не успях да премина в югославско което на предишни събори е било възможно. След това опитах екскурзия директно до Югославия. Отказаха ми след един месец изчакване.

И в деня когато ми отказаха, поех към границата. Малко след полунощ на 7-ми октомври 1969 г. прекосих нелегално границата с Югославия в близост до Връшка Чука и се озовах в Югославия. След пет години от първия ми опит най-после се измъкнах от този комунистически зандан. След много перипетии и 12 дни прекосявайки Югославия успях да премина и югославско-италианската граница. Това беше шестия ми и успешен опит в моя устрем към свободата и бягство от този престъпен комунистически режим, наложен от чужда държава с помощта на платените български, криминални престъпници и продажници.

Попитахте също дали е имало доносници в обкръжението ми. Ще дам пример. От моето досие намирам информация за съсед от съседна кооперация с който сме израснали с име Ненчо Пенелов или секретен сътрудник „СС Андрей“ който е написал 6 доноса. Първо за моето намерение да избягам от България, което означава, че ако бяха се докопали до мен щях да бъда отново политически затворник. А след като се озовах в Италия той същия, се е скъсал да слухти около моите родители и брат и е писал и докладвал количествена информация от периода на моя престой в Италия след моето бягство. Има няколко други имена на познати които са доставяли масивна информация за мен след моето бягство и след посещения в дома ми в Америка.

След Вашето бягство, семейството Ви беше ли подложено на репресии от властите на режима?

– Официално не. Освен разпити. Да не забравяме, че моя баща беше лекар хирург, необходим да лекува за двеста лева не на час, а на месец. Тъй или иначе необходим за системата и експлоатиран.

През времето, за което сте в САЩ, почувствахте ли се успял човек, постигнал целите и мечтите си?

– Успял е относително понятие. По отношение на това понятие през българската призма бях безкрайно преуспял в сравнение с това което ме чакаше в България.

В България, много често може да се чуе определение, като "след демократичните промени на 10 ноември 1989 г.". Според Вас, ако са настъпили демократични промени, защо българи продължават да напускат масово държавата си?

– Ами много просто. След този 45 годишен комунистически терор, този балон издут и под напрежението на българското население, жадно за свобода, се спуска в резултат на демократичните промени, които са съвсем очевидни за този който иска да ги види и е съвсем естествено въздухът от този балон, или по- точно работна ръка, да изтече от него. И до ден днешен виждаме ефекта от това, не единици, а милиони образовани и работоспособни българи бавно да изтичат навън през втори терминал на летище София.

След промените от 89-та, неопитността на демократичните лидери, както и умишлените усилия на комунистите предотвратиха мерките за корекция и наказание на престъпните комунисти, което бавно но сигурно и мъчително удължава агонията и унищожението на тази държава наречена България. България по този начин е обречена на изчезване, благодарение на престъпния комунистически режим за 45 години както и от следващия 30 годишен период в който същите тези престъпници обзидиха икономическата и политическа власт.

Как гледате на това, че все още, не малко българи, носталгично въздишат по мракобесническия, комунистически режим? Не е ли парадокс да го чуваме дори и от хора установили се вече в развити, демократични, западни държави?

– Българския народ е тежко повреден и е в болестно състояние, независимо дали те в момента са в България или където и да е по света. Болестта и повредите са хронически, безнадеждни и доживотни. Тези които са кадърни, работливи и способни успяват и са със съвсем ясна представа за света и нямат никаква носталгия за мракобесния режим на престъпната българска, комунистическа партия ръководена от престъпниците в Кремъл. Но много други просто не могат да променят робския си манталитет и продължават да величаят системата която ги научи да чакат нещо наготово. Та нали имаше лаф. „Те ни лъжат че ни плащат, ние ги лъжем че работим”, както и петък - деня на майстора. И съответно тези придобити навици им пречат да мислят, функционират и работят както останалите нормални хора в западния свят. Манталитет подобен на партийните функционери които докараха България до три финансови банкрути по времето на комунизма.

Според Вас, свободата природно понятие ли е, или духовна категория? Или нещо относително?

– Свободата ще я обясня по следния начин. Свободата е задължение на свободните хора да се борят, да я извоюват и да я пазят. Тя не идва даром. Всяка генерация трябва да се бори, извоюва и пази своята свобода. След което нашите деца и внуци по същия начин да се борят за нея.

Как гледате на това, че голяма част от българските митрополити, включително и българския патриарх са работили за комунистическата Държавна сигурност и точно за Шесто управление? Не е ли цинизъм, доносници на най - репресивния апарат на комунистическия режим да се представят за духовни водачи на българите?

– Както споменах, българския народ е тежко повреден, благодарение на комунистическите престъпници със шмайзери, с концентрационните им лагери и затвори. Нацията се е изродила. Дори и ние. Вие и аз. По пример на уродливия

съветско-руски режим и народ. Българската православна църква не е изключение от тази повреденост и уродливост. И е много жалко, че поне те не са се запазили. Но да не забравяме. Те получаваха заплатата си от държавата. Или както казват „който плаща, поръчва и музиката“. И свещениците попаднаха във същия водовъртеж и повреденост. Разбира се това е много проблематично и отвратително.

През 2000г., 38-то Народно събрание гласува Законът за обявяване комунистическия режим в България за престъпен. Според Вас този закон действащ ли е?

– Да разбира се, че е действащ. Трябва да се направи обаче и добавка към него. Наказания за престъпниците. А от друга страна казват, че по този начин страхливите демократи си измиха ръцете с този импотентен закон. Как може да има закон без санкции. Това е като книжен жаргон. Обслужващ и заблуждаващ. А престъпниците са окуражени. Без възмездие за престъпленията им, за убийствата на десетки хиляди, терор, икономически тормоз и неравноправие в полза на комунистите и техните лакеи. Недовършен закон. Подлежи на подобрене с наказания. С обратна дата. Конфискация на недоказани имуществва и банкови сметки. Със забрана на наследниците на комунистите за достъп в административни позиции и функции. Затвор за останалите живи комунистически престъпници. И незабавна забрана на тази, както закона казва, престъпна комунистическа партия - БКП/БСП.

Нормално ли е след 45 години комунизъм депутатите ни все още да не са гласували Закон за лустрация на комунистите и техните наследници?

– Разбира се, че е нормално за парламент изпълнен с комунисти и комунистически метастази освен разни опортюнисти докопали се до софрата. Да ви дам пример – Волен Сидеров. За какво му е лустрация на него. Може ли да си представите Волен да гласува за лустрация. И как? Та нали Русия ще му спре кранчето с копейките.

Успял сте да изтеглите в САЩ и Вашия баща, българския лекар д-р Вълчо Бонев, известен със своето изследователско проучване върху рака и издадената книга The Cause of Cancer ("Причините за рака"), издаден от WWCEE L.P. California. Ще ни

разкажете ли нещо повече за този негов труд?

– Както споменах моето бягство от България беше стимулирано от желанието да помогна на хуманните усилия на моя баща, който отдаде последните 25 години от живота си в непрекъснати изследвания на рака, които той правеше самосиндикално, без съдействие и помощ от страна на българската власт. Научавам от досието му, че той е бил обвинен че е вражески настроен към комунистическата система и е бил разследван интензивно от държавна сигурност в продължение на 6-7 години. Проблема им е бил че е завършил медицина в капиталистически държави Германия и Австрия с отлично владение на немски език и това значело че е немски възпитаник. А е завършил медицина в 1929 г. Доносниците удобно забравят, че те също не само са посещавали но са и живели в капиталистическа България до девети септември 1944 г.

След като емигрирах в САЩ, след две три години някъде около 1973г., изпратих покана на баща ми за посещение в САЩ. Отказах му. През 1976г., след така наречената перестройка беше наложена от запада сравнително охлабване на желязната примка и в резултат моя баща най-после пристигна при мен в Калифорния. В следващите близо 4 години до края на живота си той посвети изцяло себе си да отрази на хартия своите изследвания за рака. В този труд и изследвания подкрепени със статистически данни събрани по време на неговата практика като хирург в Първа Градска Болница в София той посочва причинителя на рака в контраст на съществуващите теории за многопричинност, които в скоро време както е тръгнало ще изредят всяко вещество в природата като причинител на рака. Причинителя на рака е съставка в много от тези така наречени канцерогени. От третия постулат в началото на труда се посочва, че ако болестта рак е разпространена по целия свят то и причинителя се намира по целия свят. Това убедително елиминира теориите за тези безбройни „открити” причинители които не отговарят на този логичен постулат или условие.

Със съдействието на австрийски дипломат моя баща успя да пренесе част от своите записки и статистически данни в САЩ през 1976 г. През следващите години до последния буквално миг от живота си той посвети да отрази на хартия резултата от неговите изследвания тук в Калифорния и то на английски език. Нещо което е почти невероятно и непонятно как го направи. Все пак този нов за него език беше недостатъчно перфектен. Това беше част от проблема който трябваше да преодолее в интерпретацията на текста. Правописни грешки практически нямаше, но имаше стилови и словоред. Дълго след неговата смърт дойде моментът да се организирам и да обработя труда, като се помъчих да запазя целия текст без да изключвам изречения и параграфи. Труда на моя баща успях да го публикувах в 2014 г., на английски език, запазен в оригиналната му форма. При нужда имам под ръка и превод на български. Но интерес от българските медицински научни кръгове е абсолютна нула. А България поне

можеше да оцени това 25 годишно усилие на д-р Вълчо Бонев. Независимо от стойността на труда, който може един ден да бъде причина за изкореняването на рака. За сигурно, тогава ние много ще сме горди че д-р Бонев е българин.

Имате роднинска връзка със Стефан Груев, автор на уникалната книга „Корона от тръни“. Стефан Груев също е емигрирал. Ще ни разкажете ли как е успял да емигрира и той?

– Стефан Груев е един от най-видните български емигранти в Америка и по света. Син на Павел Груев, шефа на канцеларията на Цар Борис III, убит от така наречения „народен“ съд на 1 февруари 1945 г. Заедно с регенти, народни представители и генерали. В онзи трагичен момент Стефан е студент в Швейцария и взима решение да не се завърне в България. Работи за списанието Пари Мач и в последствие е изпратен като шеф на бюро на това списание в Ню Йорк. Той е първия българин посетил южния полюс. Изключителен журналист с огромни заслуги от глобален характер. Автор на 8 книги. Като една от тях е „Проектът Манхатан“, описващ проекта за разработването на атомната бомба, както и „Корона от Тръни“ и „Моята Одисея“. Тези три книги са преведени и на български. Заслугите на Стефан Груев по отношение на България в периода от преди и след промените в 89-та година са колосални. Съосновател и борд директор е на Американския университет в Благоевград. Награден в България за заслугите му с ордена „Мадарски Конник“ първа степен. С моя братовчед Стефан Груев и неговата сестра Радка бях в непрекъснат контакт с тях докато бяха живи. Както и с моята леля Дафинка, майката на Груев която беше във Флорида когато пристигнах в Калифорния и с която поддържах кореспонденция докато почина.

Смятате ли за вероятно, някога да се върнете в България?

– От моето 220 страници досие видях че съм в папка с инициали „BE“ – вражеска емиграция. Съответно това обясни отказ за виза и достъп до България малко преди 1989та година. В края на 1990та година посетих България за първи път след 21 години. Интересното е че в моето досие виждам, че все още са имали интерес за моята личност и посещение в родината точно една година след промените в 89-та. Ентузиазирани от настъпилите промени вложих много усилия и време и жертвах много от себе си, за да съм в подкрепа на демократичната промяна. Често присъствах на заседанията на координационния съвет на СДС. Активно участвах в мероприятия на демократичните сили. Името ми се споменава в парламента и в пресата. Станах близък приятел на

Написано от Катя Стоянова, burgasnovinite.bg
Четвъртък, 11 Юли 2019 19:37

уважаемия министър председател Филип Димитров. Президента Желю Желев в обстойни интервюта цитираше и моя милост. Бях инструментален за реализирането на три срещи на български политици и личности с президента Роналд Рейгън. На тези срещи присъстваха тогавашния министър председател Филип Димитров и неговата съпруга, бъдещия министър председател Стефан Софиянски, посланик Пишев, Надежда Михайлова която в последствие стана външен министър на България, а на отделна среща с президента Рейгън и Доктор Елена Димитрова, съпругата на Филип Димитров. Друга среща която реализирах с президента Рейгън беше с депутатата Александър Йорданов и журналиста Владимир Бръшнарков които бяха и мои гости в дома ми за три седмици. Освен среща на г-н Йорданов и г-н Бръшнарков с президента Рейгън, реализирах и срещи с няколко американски конгресмени както и с централния комитет на Републиканската партия в Ориндж Каунти, Калифорния и с други видни личности, Саудитски принц, както и с основателя на Калвари църквата – Чък Смит. Няколко месеца по-късно Александър Йорданов стана председател на българския парламент.

Успях в процеса и периода на настъпващите демократични промени да уредя участие на български представители в международни конференции на Лигата за Свобода и Демокрация (Бившата Антикомунистическа Лига) с представители от над 120 държави. Една от тези конференции се състоя в Тайпей, Тайван. Друга в Будапеща. Както и в Берлин където дойде и тибетския Далай Лама. Без стотинка разности за участниците от България които бяха общо Пепи Андонов, който в последствие стана посланик в Япония, Ваньо Лазаров – активист на СДС, доктор Елена Димитрова (съпруга на министър председателя на България в оня момент и самия министър председател Филип Димитров. На тези срещи реализирах и контакт с лидера на американската делегация генерал Синглаб.

Друга среща която реализирах и е от значение беше с Republic of China on Taiwan тоест Република Китай – Тайван. Срещи се проведеха с външния министър, министър председателя и накрая с президента на Тайван – Ли Тенг-ху. В резултат Тайван предложи на България половин милиард долара, при условие че България признае Тайван като държава. България не посмя. От страх от реакциите на комунистически Китай и/или безгръбначие.

Редица лидери на коалицията СДС както и депутати от онова време станаха мои близки приятели и съответно бях в контакт и помощ в усилията на демократичните сили в България.

Написано от Катя Стоянова, burgasnovinite.bg
Четвъртък, 11 Юли 2019 19:37

Това ви показва, че все пак се върнах в България многократно и за продължителни периоди в помощ и подкрепа на демократичните усилия, но да остана да живея там, което Ви беше въпросът, отговорът ми е, абсолютно не! След 50 години в Америка и след отношението на българските управници и политици демократи и тези от БКП/БСП, както и населението което в общи линии ни смята за по-малко българи от тях. За какъв дявол да имам желание да се върна в България. Моите деца израснаха в Америка. Те са 50 процента българи, но без владеене на български език. Комунизма скъса пъпната връзка с родината ни. А моята втора родина Америка ме приема хиляди пъти по-добре от родината ми България както по време на комунизма, така и до днешен ден. Та какво общо има местожителството на един гражданин с неговото право за гласуване? А до ден днешен този въпрос за българските граждани пръснати по света е проблематичен и без интерес да бъде коригиран. България не я интересува да ни прикотка да се върнем. Може би е по-практично за тях в момента да получават валута от всички тези българи. Без да имат някаква отговорност и желание да ги приобщат обратно. Нещо което ще се окаже пагубно за просъществуването на тази държава.

Искате ли да добавите и още нещо, с което Ви се иска читателската ми аудитория да бъде запозната, но аз съм пропуснала да Ви попитам?

– Искам да спомена две срещи с две уникални личности, които се реализираха в Италия по време на периода на изчакването ми да емигрирам в САЩ през 1969 и 1970 г.

Едната среща беше с току що напусналия България писател Георги Марков. Наскоро пристигнал на посещение на брат си в Болоня. Георги Марков прояви интерес да се срещнем. Може би за да научи от мен повече относно процеса на емигриране, в който се намирах. С часове сме обикаляли из град Болоня и проведохме интересни разговори. Аз все пак тогава бях резервиран. Та той беше дошъл с туристически червен паспорт, за разлика от мен нелегално пресичащият граници и държави емигрант. Но останах с трайни и хубави спомени от тези разговори с този български турист както го виждах в момента, а не като потенциален емигрант. Разбира се той след това не се завърна в България, а както знаете комунистите го елиминираха с прословутия чадър оборудван с устройство, изстрелващо сачма с отровен заряд. Атентат направен като подарък за Тодор Живков на рождения му ден. Както знаете Георги Марков почина отровен след тази атака.

Втората среща която остави доживотен отпечатък в моя живот, беше с легендарната госпожа Вида Боева Попова. При нашите срещи с нея в Рим, научих много за българите

Написано от Катя Стоянова, burgasnovinite.bg
Четвъртък, 11 Юли 2019 19:37

на които им казваме македонци за техния произход и принадлежност. А за добруджанците знаех много повече. Вида обаче остана една огромна загадка в живота ми докато преди около година след близо половин век, когато я открих във Фейсбук. Оказа се че Вида е била най-близкия помощник и съратник на легендарния българин Иван Михайлов. Или както го казват Ванче Михайлов. Помня, че Вида ми даде 50 долара на път към моята нова родина САЩ. После разбрах, че това е станало с благословията на Иван Михайлов. Помня, че веднага след като почнах работа изпратих на Вида обратно тази сума. Все още пазя тази разписка от записа. А тя тогава ми отговори в писмо. „Ники, това не беше заем” и допълни „сега ще ги дам на друг наш българин на който да помогнем”. Вида Боева Попова както и нейния съпруг Антон Попов и Иван Михайлов, наред с Тодор Александров завинаги ще са част от историята на България. И все пак аз имах това щастие и гордост, че бях досегнат от тези знаменити българи от Македония.

СН:

Ник Бонев (вдясно) с американския президент Роналд Рейгън | Снимка:
burgasnovinite.bg, Личен архив на Ник Бонев.